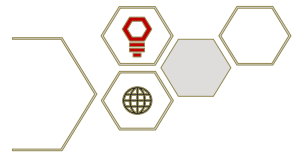
Політична культура та ідеологія

УДК 327:008(477)

DOI <https://doi.org/10.5281/zenodo.19709825>**Формування іміджу України у зовнішній політиці через призму
культурної дипломатії****Опанасенко Олег Анатолійович,**аспірант, Ніжинський державний університет імені Миколи Гоголя,
м. Ніжин, Україна, <https://orcid.org/0009-0000-2925-335X>**Прийнято: 06.04.2026 | Опубліковано: 23.04.2026**

Анотація. У статті розглянуто особливості формування міжнародного образу України в контексті реалізації культурної дипломатії в умовах сучасних безпекових викликів. Метою дослідження є визначення ролі культурної дипломатії як інструменту зовнішньополітичного впливу України через аналіз сучасних практик її застосування. Методологічну основу становлять загальнонаукові та спеціальні методи, зокрема аналіз і синтез, системний підхід, порівняльний аналіз, що дозволило комплексно розкрити сутність досліджуваних явищ. У процесі дослідження з'ясовано, що культурна дипломатія є одним із ключових інструментів формування позитивного іміджу держави на міжнародній арені, сприяючи поширенню національних цінностей, ідентичності та культурних наративів. Доведено, що в умовах війни відбувається трансформація її функціонального призначення – від репрезентативної до стратегічної, спрямованої на консолідацію міжнародної підтримки і протидію інформаційним загрозам. Проаналізовано сучасні практики реалізації культурної дипломатії України, зокрема міжнародні культурно-мистецькі ініціативи, цифрові комунікації, діяльність державних і недержавних акторів, а також механізми культурно-освітньої взаємодії.

Виявлено ключові проблеми у сфері формування міжнародного іміджу держави, серед яких відсутність цілісної стратегії, недостатній рівень координації між інституціями, обмеженість ресурсного забезпечення та домінування реактивного підходу. Доведено доцільність упровадження системної моделі культурної дипломатії, що охоплює інтеграцію ключових акторів, розвиток інституційного потенціалу, розширення застосування цифрових інструментів і вироблення цілісної комунікаційної політики. Зроблено висновок, що ефективне використання культурної дипломатії сприяє зміцненню міжнародних позицій України, підвищенню рівня довіри до держави та формуванню її стійкого позитивного образу в глобальному просторі. Перспективи подальших досліджень пов'язані з поглибленим аналізом механізмів інтеграції культурної дипломатії в систему національної безпеки та стратегічного управління.

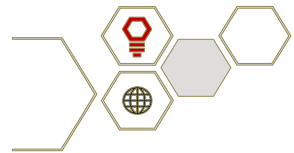
Ключові слова: публічна дипломатія, міжнародний образ держави, зовнішньополітична комунікація, національна ідентичність, стратегічні комунікації, цифрова дипломатія, культурні практики.

Formation of Ukraine's image in foreign policy through the prism of cultural diplomacy

Oleg Opanasenko,

PhD Student, Nizhyn Mykola Gogol State University,
Nizhyn, Ukraine, <https://orcid.org/0009-0000-2925-335X>

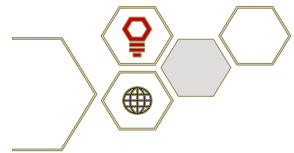
Abstract. The article examines the features of the formation of Ukraine's international image in the context of the implementation of cultural diplomacy amid modern security challenges. The purpose of the study is to determine the role of cultural diplomacy as an instrument of foreign policy influence, and to analyze modern practices of its application, in particular in the context of Ukraine. The

methodological basis comprises general scientific and specialized methods, in particular analysis and synthesis, a systematic approach, and comparative analysis, which enabled us to comprehensively reveal the essence of the phenomena under study. During the study, it was found that cultural diplomacy is one of the key tools for shaping a positive image of the state in the international arena, contributing to the spread of national values, identity, and cultural narratives. It is proven that in times of war, its functional purpose is transformed – from representative to strategic, aimed at consolidating international support and countering information threats. The current practices of Ukraine's cultural diplomacy are analyzed, in particular, international cultural and artistic initiatives, digital communications, the activities of state and non-state actors, and mechanisms of cultural and educational interaction. Key problems in shaping the state's international image are identified, including the lack of a holistic strategy, insufficient coordination among institutions, limited resource allocation, and the dominance of a reactive approach. The feasibility of implementing a systemic model of cultural diplomacy, which includes integrating key actors, developing institutional capacity, expanding the use of digital tools, and developing a holistic communication policy, is proven. The conclusion is that the effective use of cultural diplomacy contributes to strengthening Ukraine's international position, increasing trust in the state, and forming a stable, positive image in the global space. Prospects for further research include an in-depth analysis of the mechanisms for integrating cultural diplomacy into the system of national security and strategic management.

Keywords: public diplomacy, international image of the state, foreign policy communication, national identity, strategic communications, digital diplomacy, cultural practices.

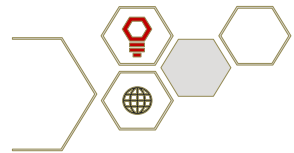
Постановка проблеми. У сучасних умовах глобалізації, інформаційної конкуренції та збройної агресії проти України особливого значення набуває формування позитивного міжнародного іміджу держави. Репутація країни на

міжнародній арені впливає не лише на політичну підтримку, але й на економічні, інвестиційні та гуманітарні процеси. У цьому контексті культурна дипломатія виступає одним із ключових інструментів зовнішньої політики, який здатний формувати стійке сприйняття України через популяризацію її культурної спадщини, цінностей та ідентичності. З огляду на трансформацію глобального комунікаційного простору та зростання ролі «м'якої сили» питання ефективного використання культурної дипломатії набуває особливої актуальності.

Попри активізацію культурно-дипломатичних ініціатив України в останні роки, зокрема в умовах війни, залишається низка нерозв'язаних проблем щодо системності, координації та стратегічності формування державного іміджу. Відсутність цілісної довгострокової стратегії культурної дипломатії, обмеженість ресурсів, а також недостатня інтеграція державних і недержавних акторів у процес просування України за кордоном знижують ефективність відповідних заходів. З огляду на це виникає необхідність комплексного дослідження ролі культурної дипломатії у формуванні іміджу України, визначення її ключових інструментів, проблем та перспектив розвитку в контексті сучасних зовнішньополітичних викликів.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Питання культурної дипломатії як інструменту формування міжнародного іміджу держави перебуває в центрі уваги сучасних фахових досліджень. У вітчизняній науці значна увага приділяється визначенню сутності культурної дипломатії та її ролі в державній політиці. Зокрема, С.Гололобов розглядає культурну дипломатію як складову частину державної політики у сфері культури, наголошуючи на її значенні в процесах державотворення та формуванні позитивного іміджу України [1]. Водночас Т.Клиніна аналізує історичний досвід використання культурної дипломатії в зовнішній політиці США, що дозволяє краще зрозуміти еволюцію її інструментів та механізмів [2]. Формування інструментарію культурної дипломатії в історичній

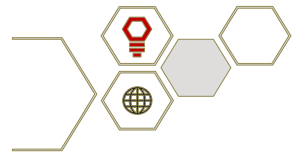

ретроспективі на прикладі УРСР досліджує І. Матяш, його робота дає можливість простежити генезис сучасних підходів [3].

Окрему групу становлять дослідження, присвячені практичним аспектам реалізації культурної дипломатії. Так, Ю. Полякова, О. Шайда та А. Степанов визначають культурну дипломатію як ефективний інструмент міжнародної комунікації, що сприяє налагодженню міждержавних зв'язків [4]. На ролі недержавних акторів, зокрема Світового Конгресу Українців, у популяризації України на міжнародній арені акцентує Н. Мартинюк [5]. Культурну дипломатію в контексті деколонізації українського мистецтва розглядає Л. Мельничук, підкреслюючи її значення для формування національної ідентичності [6]. Водночас Г. Гриценко та Є.-П. Яцула аналізують культурно-історичний вимір міжнародних відносин, зокрема українсько-британських, що розширює розуміння ролі культури в дипломатичних процесах [7]. Сучасні тенденції розвитку культурної дипломатії України, зокрема через музейні проекти та інструменти «м'якої сили», досліджує Г. Андрес [8]. Використання цифрових наративів і меметичної комунікації у формуванні міжнародного іміджу України в умовах війни аналізують Р. Горбик (R. Horbyk) та Д. Орлова (D. Orlova) [9].

Зарубіжні науковці зосереджують увагу на теоретичних і новітніх практичних аспектах публічної та культурної дипломатії. Зокрема, Р. Парріш (R. Parrish) аналізує розвиток спортивної дипломатії як складника європейської політики «м'якої сили» [10]. Значний внесок у розвиток теорії «м'якої сили» здійснив Й. Н'є (J. Nye), який обґрунтовує роль культурних і ціннісних факторів у досягненні зовнішньополітичних цілей держав [11]. Теоретичні засади культурної дипломатії також розкрито в працях А. Умінської-Воронєської (A. Uminska-Woronieska), яка розглядає її в контексті міжнародних відносин [12].

Особливої актуальності в сучасних умовах набувають дослідження цифрового виміру культурної дипломатії. Так, Н. Грінчева (N. Grincheva)

аналізує феномен цифрової «м'якої сили» в контексті її впливу на глобальні комунікації [13]. Окремі аспекти культурної мобільності та професійної реалізації в міжнародному культурному просторі розглядає Ю. Пінчук (Y. Pinchuk), що опосередковано відображає значення культурних індустрій у формуванні іміджу держави [14].

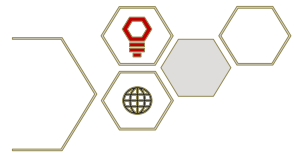
Виділення не вирішених раніше частин загальної проблеми. Водночас, незважаючи на значну кількість наукових праць, недостатньо дослідженими є питання комплексного та системного підходу до формування іміджу України через культурну дипломатію, особливо в умовах війни та цифровізації міжнародних комунікацій. Це зумовлює необхідність подальших наукових розвідок у зазначеному напрямі.

Формулювання цілей статті (постановка завдання). Метою статті є дослідження особливостей формування іміджу України в зовнішній політиці через призму культурної дипломатії.

Для досягнення поставленої мети визначено такі завдання:

- 1) проаналізувати теоретичні підходи до розуміння понять «культурна дипломатія», «імідж держави» та «м'яка сила»;
- 2) схарактеризувати основні інструменти та механізми формування міжнародного іміджу України;
- 3) дослідити практики реалізації культурної дипломатії України в умовах російсько-української війни;
- 4) виявити ключові проблеми та обмеження у сфері формування іміджу держави;
- 5) окреслити перспективні напрями вдосконалення культурної дипломатії України.

Виклад основного матеріалу дослідження. У сучасній науковій літературі поняття «культурна дипломатія» трактується як складова частина публічної дипломатії та важливий інструмент зовнішньої політики держави. Вона охоплює діяльність, спрямовану на просування культурних цінностей,

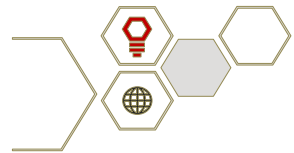

традицій, мистецтва та національної ідентичності з метою формування позитивного сприйняття держави на міжнародній арені. Дослідники підкреслюють, що культурна дипломатія сприяє розвитку міжкультурного діалогу, зміцненню довіри та взаєморозуміння між народами, виступаючи ефективним каналом міжнародної комунікації [4, с. 57]. У ширшому теоретичному контексті культурна дипломатія розглядається як механізм мобілізації культурних ресурсів держави для досягнення зовнішньополітичних цілей, що підтверджується сучасними дослідженнями у сфері гуманітаристики [8, с. 91]. Також наголошується, що ця дипломатія є складником іміджевої політики держави, спрямованої на підвищення її привабливості та авторитету у світі [5, с. 152].

Поняття «імідж держави» в науковому дискурсі визначається як комплекс уявлень, оцінок і стереотипів, що формуються в міжнародній спільноті щодо певної країни. Воно є результатом цілеспрямованого впливу інформаційних, політичних, економічних і культурних факторів. Як зазначається в наукових працях, імідж держави безпосередньо впливає на рівень довіри до неї, ефективність зовнішньої політики, інвестиційну привабливість і міжнародний авторитет [11]. Важливу роль у формуванні позитивного іміджу відіграють культурні, освітні та наукові ініціативи, які дозволяють транслиувати цінності й досягнення держави на міжнародному рівні.

Таким чином, імідж держави формується як результат комплексної взаємодії різних інструментів, серед яких культурна дипломатія посідає провідне місце.

Концепція «м'якої сили» (soft power), запропонована Дж. Наєм, є фундаментальною теоретичною основою дослідження культурної дипломатії. Вона визначається як здатність держави досягати бажаних результатів у міжнародних відносинах шляхом привабливості, а не примусу, використовуючи культурні, політичні та ціннісні ресурси [11]. У контексті

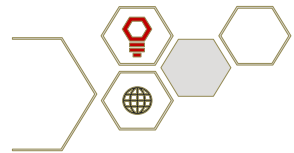

сучасних міжнародних відносин «м'яку силу» доцільно розглядати не лише як альтернативу інструментам примусового впливу, а передусім як ефективний механізм довгострокового формування сприятливого зовнішнього середовища для реалізації національних інтересів. Її ключова цінність полягає в здатності забезпечувати стійкий вплив через привабливість цінностей, культури та політики держави. Тож культурна дипломатія виступає одним із базових інструментів реалізації «м'якої сили», оскільки саме через культурні практики, символи та наративи формується позитивний імідж держави та зміцнюється її міжнародна суб'єктність.

Узагальнюючи наукові підходи, можна зробити висновок, що поняття «культурна дипломатія», «імідж держави» та «м'яка сила» є взаємопов'язаними категоріями, які утворюють єдину систему інструментів сучасної зовнішньої політики. Культурна дипломатія виступає практичним механізмом реалізації «м'якої сили», тоді як імідж держави є результатом її ефективного застосування в міжнародному середовищі.

Формування міжнародного іміджу України відбувається через комплекс взаємопов'язаних інструментів, серед яких провідне місце посідає культурна дипломатія як складова частина зовнішньополітичної діяльності держави. Вона забезпечує трансляцію національної ідентичності, культурних цінностей і досягнень українського суспільства в міжнародному середовищі та виступає ефективним засобом впливу на міжнародну громадську думку, сприяючи зміцненню довіри до держави [1, с. 1063]. У сучасних умовах її значення істотно зросло, оскільки вона виконує не лише репрезентативну, а й стратегічну функцію, спрямовану на консолідацію міжнародної підтримки України.

Одним із ключових інструментів формування іміджу є міжнародні культурно-мистецькі проєкти, зокрема виставки, фестивалі, концерти та інші ініціативи, що забезпечують інтеграцію українського культурного продукту у світовий простір. Активізація музейних і виставкових практик після 2022 року

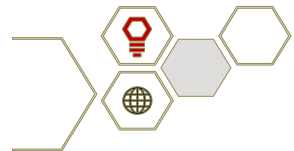
сприяє формуванню позитивного образу України як держави з унікальною культурною спадщиною та сучасною креативною ідентичністю. Такі ініціативи виступають інструментами «м'якої сили», формуючи стійкі асоціації з європейськими цінностями та культурною самобутністю [8, с. 90]. Водночас вони не лише виконують іміджеву функцію, а й сприяють залученню України до глобального культурного дискурсу.

Важливим напрямом є розвиток культурно-освітніх програм і міжнародних обмінів, які формують довгострокові зв'язки між державами та сприяють накопиченню репутаційного капіталу. Через безпосередню взаємодію з культурою, мовою та освітнім середовищем України формується більш глибоке і стійке сприйняття держави в міжнародному середовищі.

Суттєву роль у формуванні іміджу відіграють також недержавні актори, зокрема громадські організації, діаспора та міжнародні об'єднання. Їхня діяльність розширює канали культурної дипломатії та підвищує ефективність комунікації з іноземною аудиторією, забезпечуючи поєднання офіційних і неформальних інструментів впливу.

Окремого значення набуває цифрова дипломатія, яка в умовах повномасштабної війни стала одним із найбільш динамічних інструментів формування міжнародного іміджу. Активне використання соціальних мереж, цифрових платформ і медіаконтенту дозволяє оперативно поширювати інформацію про Україну та формувати власний інформаційний наратив. Зокрема, трансмедійні наративи та меметична комунікація сприяють емоційному залученню міжнародної аудиторії та підсиленню глобальної підтримки України [9, с. 229]. Це забезпечує масштабність і швидкість комунікації, що є критично важливим в умовах інформаційної війни.

Водночас сучасні практики культурної дипломатії характеризуються активним залученням громадянського суспільства та культурних ініціатив «знизу», які доповнюють державну політику та забезпечують її гнучкість. В умовах війни культура набуває також функції безпеки, що проявляється в

зусиллях щодо захисту культурної спадщини, протидії її знищенню та утвердження української ідентичності у світовому просторі.

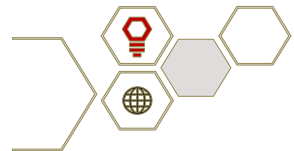
Таким чином, сучасна модель формування міжнародного іміджу України базується на поєднанні культурних, освітніх, цифрових та інституційних інструментів, що в умовах війни трансформуються в комплексну систему впливу, спрямовану на зміцнення міжнародної підтримки, формування позитивного образу держави та її інтеграцію в глобальний культурний простір.

Формування міжнародного іміджу держави є складним і багатовимірним процесом, який залежить від узгодженості інституційних дій, ефективності комунікаційних стратегій та здатності адаптуватися до сучасних глобальних викликів. В умовах повномасштабної війни для України ця проблема набуває особливої актуальності, оскільки імідж держави безпосередньо впливає на рівень міжнародної підтримки, політичної довіри та економічної співпраці. Водночас процес формування позитивного образу України супроводжується низкою системних проблем і обмежень, що потребують комплексного аналізу та узагальнення (табл. 1).

Таблиця 1

Ключові проблеми та обмеження у сфері формування іміджу України

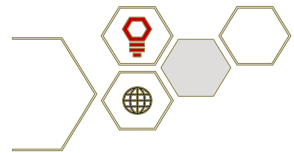
Проблема / обмеження	Сутність проблеми	Наслідки для іміджу України
Відсутність цілісної стратегії	Наявність фрагментарних ініціатив без єдиного довгострокового бачення культурної дипломатії	Несистемність іміджевої політики, зниження ефективності міжнародного позиціонування
Недостатня координація між інституціями	Слабка взаємодія між державними органами, культурними інституціями та громадським сектором	Дублювання функцій, розпорошення ресурсів, зниження узгодженості комунікації
Обмежені фінансові та організаційні ресурси	Недостатнє фінансування культурних проєктів і міжнародних ініціатив	Зменшення масштабності та впливу культурної дипломатії
Домінування реактивного підходу	Орієнтація на реагування на події (війна, кризи), а не на проактивне формування іміджу	Короткостроковий ефект без формування сталого позитивного образу

Проблема / обмеження	Сутність проблеми	Наслідки для іміджу України
Залежність від зовнішніх платформ	Реалізація культурних ініціатив переважно через міжнародні майданчики	Обмеження контролю над наративами та представленням України
Спрощення іміджу через цифрові комунікації	Використання мемів і коротких форматів у соцмережах	Формування поверхневого, емоційного, але не глибокого образу держави
Інформаційна війна та дезінформація	Активне поширення ворожих наративів і пропаганди	Викривлення образу України, необхідність постійного спростування фейків
Фрагментація діяльності недержавних акторів	Відсутність координації між громадськими ініціативами	Нерівномірність і несинхронність іміджевих меседжів
Обмежена інституційна спроможність	Недостатній розвиток культурних інститутів за кордоном	Зниження ефективності довгострокового культурного впливу
Звуження іміджу до теми війни	Переважання воєнної тематики в міжнародних комунікаціях	Недостатнє представлення культурного, інноваційного та економічного потенціалу України
Недостатній розвиток брендингу держави	Відсутність єдиного бренду України та чіткої комунікаційної стратегії	Розмитість міжнародного позиціювання
Проблеми деколонізації культурного наративу	Часткова присутність застарілих або нав'язаних культурних інтерпретацій	Складність утвердження автентичного образу України у світі

Джерело: авторська розробка

Отже, аналіз ключових проблем і обмежень у сфері формування міжнародного іміджу України свідчить про наявність як об'єктивних, так і інституційних викликів, що стримують ефективність культурної дипломатії. Серед них особливого значення набувають відсутність цілісної стратегії, недостатня координація між суб'єктами іміджевої політики та домінування реактивного підходу в комунікаційній діяльності. Водночас сучасні умови відкривають нові можливості для трансформації цих обмежень у фактори розвитку, зокрема через посилення цифрової дипломатії, інтеграцію державних і недержавних ініціатив та формування довгострокової стратегії міжнародного позиціювання України. У сучасних умовах трансформації міжнародних відносин і тривалої збройної агресії проти України питання вдосконалення культурної дипломатії набуває стратегічного значення. Це

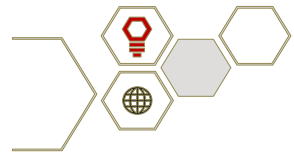

зумовлює необхідність переходу до системного, узгодженого і проактивного підходу до формування міжнародного іміджу держави, який має базуватися на відмові від фрагментарних і реактивних заходів на користь довгострокової політики з чітко визначеними пріоритетами, інструментами та цільовими аудиторіями.

Передусім перспективним напрямом є розроблення та впровадження єдиної національної стратегії культурної дипломатії, яка б інтегрувала діяльність усіх суб'єктів – державних органів, культурних інституцій, громадських організацій та представників креативних індустрій. Така стратегія має враховувати сучасні глобальні тенденції, зокрема цифровізацію комунікацій, посилення ролі «м'якої сили» та зростання значення культурних наративів у міжнародній політиці. Важливим складником цієї стратегії має стати формування єдиного бренду України, який поєднуватиме історичну спадщину, сучасну культурну динаміку й цінності демократичного розвитку.

Не менш важливим є посилення інституційної спроможності культурної дипломатії, що передбачає розвиток мережі українських культурних інститутів за кордоном, удосконалення діяльності дипломатичних представництв у культурній сфері та підвищення рівня професійної підготовки фахівців. Інституційна сталість дозволить забезпечити безперервність культурної присутності України у світі та підвищити ефективність реалізації міжнародних культурних проєктів.

Суттєві перспективи пов'язані з подальшим розвитком цифрової культурної дипломатії. Використання сучасних інформаційно-комунікаційних технологій, соціальних мереж, цифрових платформ і мультимедійного контенту створює можливості для охоплення широкої міжнародної аудиторії та формування інтерактивних форм комунікації. Водночас важливо забезпечити баланс між оперативністю цифрових комунікацій і глибиною культурного змісту, щоб уникнути спрощення національного образу та зберегти його багатовимірність.

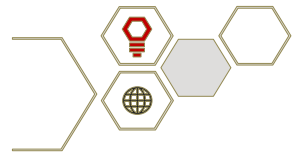
Окремим напрямом є підтримка та розвиток креативних індустрій як важливого ресурсу культурної дипломатії. Сучасне мистецтво, кіно, музика, дизайн та інші культурні продукти виступають ефективними інструментами формування позитивного іміджу держави, оскільки вони здатні транслювати національну ідентичність у зрозумілій та привабливій для міжнародної аудиторії формі. У цьому контексті важливо створити сприятливі умови для розвитку культурного сектора, зокрема через державну підтримку, грантові програми та міжнародні партнерства.

Важливим напрямом є також інтеграція України в європейський та світовий культурний простір через активну участь у міжнародних культурних програмах, проектах та ініціативах. Це сприятиме не лише популяризації української культури, але й зміцненню міждержавних зв'язків і підвищенню рівня довіри до України як до надійного партнера. Особливого значення набуває розвиток культурної співпраці з країнами Європейського Союзу в контексті євроінтеграційних процесів.

Крім того, перспективним є посилення ролі громадянського суспільства та діаспори в реалізації культурної дипломатії. Залучення недержавних акторів дозволяє розширити канали комунікації та забезпечити більш гнучкий і адаптивний підхід до формування іміджу держави. Водночас необхідно забезпечити координацію їх діяльності з державними інституціями для досягнення синергії в реалізації іміджевої політики.

Необхідним напрямом удосконалення є також розвиток політики деколонізації культурного простору та утвердження української ідентичності на міжнародному рівні. Це передбачає системну роботу з переосмислення історичних наративів, популяризацію української культурної спадщини та протидію інформаційним маніпуляціям і культурній експансії з боку держав-агресорів.

Таким чином, перспективи вдосконалення культурної дипломатії України пов'язані з переходом до комплексної, стратегічно орієнтованої

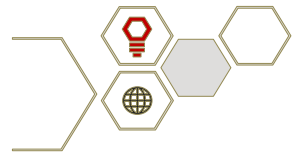
моделі, що поєднує інституційний розвиток, цифрові інновації, підтримку культурного сектора та активну міжнародну співпрацю. Реалізація цих напрямів сприятиме формуванню стійкого позитивного іміджу України як сучасної, відкритої та культурно багатой держави, здатної ефективно інтегруватися в глобальний простір.

Висновки. У результаті проведеного дослідження встановлено, що культурна дипломатія є одним із ключових інструментів формування міжнародного іміджу держави в умовах сучасних глобальних трансформацій та безпекових викликів. Вона забезпечує просування національних культурних цінностей, сприяє зміцненню міжнародного авторитету та формує позитивне сприйняття України у світовому співтоваристві через механізми «м'якої сили».

З'ясовано, що сучасна культурна дипломатія України зазнала суттєвих змін під впливом повномасштабної війни, трансформувавшись у більш динамічну та адаптивну систему, орієнтовану на швидке реагування, мобілізацію міжнародної підтримки та протидію інформаційним загрозам. Водночас її розвиток супроводжується низкою проблем, серед яких відсутність цілісної стратегії, недостатня інституційна координація, обмеженість ресурсів та домінування реактивного підходу до формування іміджу держави.

Дослідження показало, що ефективне формування міжнародного іміджу України здійснюється через комплекс взаємопов'язаних інструментів, як-от культурно-мистецькі проєкти, цифрова дипломатія, діяльність державних і недержавних акторів, а також культурно-освітні ініціативи. Водночас встановлено, що надмірна орієнтація на воєнну тематику та цифрові формати може призводити до спрощення образу держави та обмеження його багатовимірності.

Обґрунтовано, що подальший розвиток культурної дипломатії України має ґрунтуватися на впровадженні системного та стратегічного підходу, який

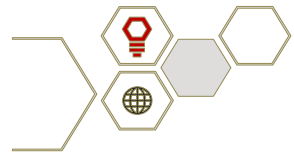

передбачає розроблення єдиної національної стратегії, посилення інституційної спроможності, розвиток цифрових інструментів, підтримку креативних індустрій та активізацію міжнародного культурного співробітництва. Забезпечення координації між державними та недержавними суб'єктами сприятиме формуванню цілісного бренду України.

Отже, культурна дипломатія виступає не лише інструментом зовнішньої політики, але й важливим чинником зміцнення національної ідентичності та міжнародної суб'єктності України. Її ефективне використання створює передумови для формування стійкого позитивного іміджу держави, що є необхідною умовою її успішної інтеграції у світовий політичний, економічний та культурний простір.

Список використаних джерел

1. Гололобов С. Культурна дипломатія як складова державної політики у сфері культури на сучасному етапі українського державотворення. *Публічне управління та регіональний розвиток*. 2022. № 18. С. 1057–1078. DOI: <https://doi.org/10.34132/pard2022.18.04>.
2. Клиніна Т. Культурна дипломатія Державного департаменту як інструмент зовнішньої політики США: «золотий вік» (1953–1961 роки). *Українські культурологічні студії*. 2022. № 2 (11). С. 52–57. DOI: [https://doi.org/10.17721/UCS.2022.2\(11\).10](https://doi.org/10.17721/UCS.2022.2(11).10).
3. Матяш І. Культурна дипломатія УРСР (кінець 1940-х – 1982 рр.): особливості формування інструментарію. *Український історичний журнал*. 2022. № 6. С. 120–134. DOI: <https://doi.org/10.15407/uhj2022.06.120>.
4. Poliakova Yu. V., Shayda O. Y., Stepanov A. V. Cultural diplomacy as a tool of international communication. *Вісник ЛТЕУ. Економічні науки*. 2023. № 71. С. 57–63. DOI: <https://doi.org/10.32782/2522-1205-2023-71-08>.
5. Мартинюк Н. Культурна дипломатія Світового Конгресу Українців як чинник популяризації України в світі (2014–2022). *Наукові*

записки Національного університету «Острозька академія». Серія «Історичні науки». 2023. № 34. С. 152–160. URL: <https://journals.oa.edu.ua/Historical/article/view/3726> (дата звернення: 07.02.2026).

6. Мельничук Л. Ю. Деколонізація українського мистецтва та культурна дипломатія. *Український мистецтвознавчий дискурс*. 2023. № 6. С. 54–64. DOI: <https://doi.org/10.32782/uad.2023.6.7>

7. Гриценко Г., Яцула Є.-П. Українсько-британські відносини в культурно-історичному контексті (2022–2023). *Українські історичні студії*. 2023. Спецвипуск. С. 124–129. DOI: <https://doi.org/10.24919/2312-2595.spec.11>

8. Андрес Г. «М'яка сила» України: зарубіжні музейні проєкти та формати культурної дипломатії після 2022 року. *Вісник Національної академії образотворчого мистецтва і архітектури*. 2025. № 4. С. 90–96. DOI: <https://doi.org/10.32782/naoma-bulletin-2025-4-11>

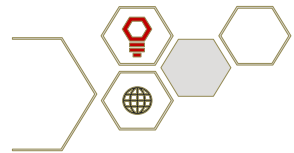
9. Horbyk R., Orlova D. Transmedia storytelling and memetic warfare: Ukraine's wartime public diplomacy. *Place Branding and Public Diplomacy*. 2022. Vol. 18, № 2. P. 228–231. DOI: <https://doi.org/10.1057/s41254-022-00283-1>.

10. Parrish R. EU sport diplomacy: an idea whose time has nearly come. *Journal of Common Market Studies*. 2022. Vol. 60, № 5. P. 1511–1528. DOI: <https://doi.org/10.1111/jcms.13317>.

11. Nye J. Soft power and cultural diplomacy in international relations (modern reinterpretations). *Palgrave Communications*. 2017. Vol. 3. 17008. DOI: <https://doi.org/10.1057/palcomms.2017.8>.

12. Uminska-Woroniecka A. Cultural diplomacy in international relations theory and studies on diplomacy. *Actual problems of international relations*. 2016. Vol. 2, № 127. P. 4–19. DOI: <https://doi.org/10.17721/apmv.2016.127.2.4-19>.

13. Grincheva N. Digital soft power. Handbook on public diplomacy / ed. S. Aday. Edward Elgar Publishing, 2025. P. 378–390. DOI: <https://doi.org/10.4337/9781803926568.00041>.

14. Pinchuk Y. Comparative analysis of career strategies of opera singers in European and American cultural institutions. *Актуальні питання гуманітарних наук: міжвузівський збірник наукових праць*. 2025. № 93, Т. 2. С. 105–112. DOI: <https://doi.org/10.24919/2308-4863/93-2-16>

15. Лисянський П. Л. Процеси мілітаризації суспільства в країнах пострадянського простору як загроза безпековій ситуації в європейському регіоні. *Актуальні проблеми політики*. 2024. № 74. С. 27–38. DOI: <https://doi.org/10.32782/app.v74.2024.4>.